

prism

ใครโกหกยกมือขึ้น

สงครามประสาทและปริศนาที่ซ่อนอยู่
เบื้องหลังคำโกหกอันไร้จุดสิ้นสุด

อาซาคุระ อากินาริ เขียน
ธนพล สักดิ์สมบูรณ์บันทึก แปล

prism

ใครโกหกยกมือขึ้น

六人の嘘つきな大学生

อาซาคุระ อากินาริ

เขียน

ธนพล ศักดิ์สมุทรนันท์

แปล

นี่ๆ ดูแล้ว ช่วงหางานเป็นช่วงที่ชีวิตสับสนวุ่นวายที่สุดเลย
ทำเป็นวิ่งแจ้นไปร้านหนังสือ หาซื้อหนังสือวิเคราะห์ตัวเอง
เพราะเชื่อว่าต้องรู้จักตัวเองให้ดี ทีนี้ก็ทำเป็นตรัสรู้ว่

โอ้โฮ ฉันเป็นมนุษย์แบบนี้เอง

-อาซาคุระ อากินาริ

การอ่านดีจากรากหญ้าสู่ฟ้า

ใครโกหกยกมือขึ้น

六人の嘘つきな大学生

prism

โนเคือบวิรัชทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

ROKUNIN NO USOTSUKI NA DAIGAKUSEI © Akinari Asakura 2021

First published in Japan in 2021 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through
TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6702-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ยศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณเมธี • บรรณาธิการ ศรัณย์พร เอกมันคงไพศาล

บรรณาธิการต้นฉบับ ธนากร บรรจงปรี๊หวา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก นวพรชน เอื้อพิทยากร • ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์

พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนเสถิตกุล, ส่องมา ภักดีวิสัย • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวล่อ
ฝ่ายการตลาด ชมนน วงศ์พิทย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรีสิกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ในประเทศญี่ปุ่นมีระบบการหางานอันเป็นเอกลักษณ์ คือ นักศึกษาจะเริ่มหางานก่อนเรียนจบประมาณหนึ่งปีถึงหนึ่งปีครึ่ง แถมยังแข่งขันกันดุเดือดมาก เพราะมีค่านิยมเก่าที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงบ่อยๆ หากเข้าทำงานที่ใดแล้วก็มักจะอยู่ยาวนานเกษียณ ฉะนั้น การแข่งขันเพื่อจะได้รับข้อเสนอเข้าทำงาน หรือ “ออฟเฟอร์” ในบริษัทยักษ์ใหญ่จึงเรียกว่าเป็นสงครามอย่างหนึ่งก็ว่าได้ เหล่านักศึกษาที่ยังไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นผู้ใหญ่ ผู้สวมสูทดำเนินทางการอย่างที่สุดเหมือนเป็นเครื่องแบบอะไรสักอย่างเหล่านี้ ต่างก็ต้องงัดกลเม็ดและเทคนิคมาใช้กันหมดหน้าตัก จนบางครั้งก็ต้องปั่นเรื่อง “โกหก” ขึ้นมา

เช่นเดียวกับทั้งหกคนนี้ซึ่งได้ผ่านการคัดเลือกเข้ามาสู่รอบสุดท้ายในการคัดสรรพนักงานใหม่ของบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ใครก็เคลิ้มฝัน เมื่อมีรูปภาพแปรเปลี่ยนเป็นศัตรู เมื่อภาพลักษณ์แสนดีถูกตีแผ่เป็นความจริงน่าสะอิดสะเอียน ใครกันโกหก ใครกันดีจริง

ว่าแต่ คุณพร้อมที่จะโดนปั่นหัวแล้วหรือยัง...

prism

คำนำผู้แปล

การโกหกเป็นสิ่งไม่ดี

เช่นเดียวกับเหล่า บุหรี กัญชา

เช่นเดียวกับการผัดวันประกันพรุ่ง ความคิดริษยา และ
วาจาสื่อเสียด

แต่นอกจากอากาศ น้ำ และอาหาร บางครั้งมนุษย์ต้อง
เสพรบสิ่งไม่ดีทั้งหลายที่กล่าวมาเพื่อต่อลมหายใจในหลายห้วง
ชีวิต โดยเฉพาะห้วงชีวิตบนทางแยกที่ต้องเผชิญการเปลี่ยนผ่าน
บางสถานการณ์ คำโกหกอาจเป็นไปได้ทั้งบาปหนักและ
ทางหลุดพ้น

คุณจะได้ยินได้หรือ หากมันเป็นวิธีเดียวที่จะเปลี่ยน
เส้นทางชีวิตวัยทำงานไปตลอดหลายสิบปี

เรื่องราวต่อจากนี้ไม่ใช่บทเทศนาว่าคำโกหกดีหรือเลว
อย่างไร เป็นแต่เพียงบันทึกเหตุการณ์ของหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่ง
ในปีแห่งภัยพิบัติคลื่นยักษ์ที่ส่งผลให้การหางานในญี่ปุ่นทวีความ
ยากลำบากขึ้นหลายเท่าตัว และนำไปสู่บทสรุปที่พลิกผันซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่าจากองค์ประกอบรายทางซึ่งถูกหว่านโปรยไว้อย่างแนบเนียน
(กรุณาอ่านทุกบรรทัดและระหว่างบรรทัดอย่างระมัดระวัง)

สุดท้ายนี้ ผมขอแสดงความเสียใจที่คุณต้องอ่านเรื่องราว
ที่ซ้ำซาก ชวนง่วง มีแต่การสาธยายข้อมูลไร้ความจำเป็น และ
คาดเดาตอนจบได้อย่างง่ายดายจนอาลัยอาวรณ์กับคำหนังสือ
ที่เสียไป

ไม่มีอะไร...ผมแค่ลองฝึกโกหกดู

ชนพล คักดีสมุทธานันท์

สารบัญ

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Employment examination
การทดสอบคัดเลือกเข้าบริษัท

1

◇◇◇◇

And then
เรื่องราวหลังจากนั้น

183

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

หากจะบอกว่าเรื่องราวต่อจากนี้เป็นเพียงอดีตอันไม่สลัก
สำคัญก็คงใช่

แต่ไม่ว่าอย่างไร ผมก็อยากเผชิญหน้ากับ “เหตุการณ์นั้น”
อย่างจริงจังอีกครั้ง เผชิญหน้ากับ “เหตุการณ์” ที่เกิดขึ้นใน
ช่วงหางานเมื่อ ค.ศ. 2011 ซึ่งเหลวไหลไร้สาระประหนึ่งเรื่องโกหก
ทว่าฝังลึกในจิตใจอย่างไม่น่าเชื่อ ผมรู้ดีว่าคนร้ายคือใคร
ล่องเลยจนป่านนี้แล้ว ผมไม่คิดจะทวงถามสิ่งใดจากคนร้ายอีก

ผมเพียงแต่อยากรู้ความจริงของวันนั้นให้ถ่องแท้
ไม่ใช่เพื่อใคร แต่เพื่อตัวผมเอง

ฮาทาโนะ โซโกะ

Employment examination

การทดสอบคัดเลือกเข้าบริษัท

xxxxxxxxxx

“การคัดเลือก รอบสุดท้ายจะจัดขึ้นในรูปแบบกรุปดิสคัสชัน
ครับ”

ผมรีบฉีกยิ้มทันที แน่หนอนว่าไม่ใช่เพราะดีใจ เพียงแต่
ประเมินสถานการณ์ไว้แล้วว่าถ้าปล่อยทำหน้าอกบุญไม่รับ
ก็คงสร้างภาพจำแง่ลบให้แก่ฝ่ายบุคคล หากเป็นไปได้ ผมอยาก
ถอนหายใจแล้วแหงนหน้ามองเพดานด้วยซ้ำ

ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร ถ้าผ่านมาถึงการคัดเลือก
รอบสุดท้ายได้ ส่วนมากก็เหลือแค่ไปแนะนำตัวกับผู้บริหาร
โดยทั่วไปก็แบบนั้นแหละ คิดเสียว่าได้รับออฟเฟอร์¹ แล้วก็ได้
ยินดีด้วยนะโซโกะ – ผมไม่ได้ห่มขนาดฟังคำพูดพล่อยๆ แบบนั้น
ของรุ่นพี่ที่ชมรมแล้วจะเชื่อเป็นจริงเป็นจังทันที เตรียมใจไว้
แล้วว่าอาจต้องเจอการสัมภาษณ์ที่ค่อนข้างเข้มข้นอีกสักหนึ่ง
หรือไม่ก็สองรอบ แต่เมื่อได้ยินว่าขั้นตอนสุดท้ายของสุดท้าย
คือกรุปดิสคัสชัน ก็บอกได้เพียงว่านั่นทำให้ผมรู้สึกผิดคาด
โดยสิ้นเชิง สมกับเป็นสปิริตลิ่งขึงนัก

นักศึกษาคนอื่นจะมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้างนะ ใช่ว่าผมจะ

¹ ข้อเสนอในการรับเข้าทำงาน

ไม่สนใจเรื่องนั้น แต่การมองซ้ายมองขวาเล็กน้อยไม่ใช่กลยุทธ์ที่เหมาะสม ไม่มีใครรู้ว่าท่าทางการแสดงออกเพียงเล็กน้อยจะทำให้คะแนนภาพลักษณ์ที่สั่งสมมาอย่างแข็งขันจนถึงวันนี้ตกฮวบลงไปได้หรือไม่ หลังจากเข้ามาในห้องประชุม ผมไม่เกาเก้มแกรกๆ เลยสักครั้ง ไม่คลายมือบนดักที่กำไว้แน่นแล้วนำมาวางบนที่พนักแขน ไม่ใช่เพราะผมเป็นบุคคลคุณภาพที่เติบโตมาจากการอบรมสั่งสอนสุดประเสริฐอย่างแน่นอน บางทีอาจเป็นเพราะผมไม่อยากปล่อยให้เบเบิกทางสู่อำนาจขึ้นนำหลุดลอยไปด้วยเหตุผลไม่เข้าท่า ทั้งที่อุตส่าห์ดิ้นดันไล่ตามมาจนเหลือระยะทางอีกไม่กี่เมตร

คุณโคกามิ ผู้จัดการฝ่ายบุคคลสวมสูทสีกรมท่าคุยกับรองเท้านั่งสีอูฐ คล้ายเป็นนัยบ่งชี้ถึงปรัชญาองค์กรที่เน้นความอิสระ ผมคงไม่ได้คิดไปเอง แพ้ชนะของคุณโคกามิเปลี่ยนไปทุกครั้งเมื่อการคัดเลือกดำเนินสู่อ้อมอ้อมไป เป็นทางการน้อยลง ทว่าเจตจำนงมากขึ้น ฝ่ายบุคคลเริ่มเผยแพร่บรรยากาศภายในองค์กร รวมถึงตัวตนแท้จริงและชีวิตประจำวันในสปีวาลิงซ์ให้พวกเราเห็นทีละนิด

คุณโคกามิขยับนิ้วมือเบาๆ คล้ายพะวงกับตำแหน่งของแหวน

“แต่วันจัดกรุ๊ปดิสคัสชัน - ไม่ใช่วันนี้ครับ” เขาเอ่ยขึ้นพร้อมรอยยิ้มงามสง่า “วันดำเนินการจะเป็นวันที่ 27 เมษายนหรือหนึ่งเดือนหลังจากนี้ครับ สมาชิกทั้งหมดคือพวกคุณทั้งหกคนที่อยู่พร้อมหน้ากันในห้องประชุมแห่งนี้ ทางเราจะเสนอหัวข้ออภิปรายให้คล้ายกับโปรเจกต์ที่บริษัทกำลังดำเนินการ

อยู่จริง ๆ เพื่อนำไปสู่การหาหรือกันว่าทุกท่านจะต่อยอดประเด็นเหล่านั้นไปสู่ทิศทางไหนอย่างไร – นั่นคือกำหนดการที่เราวางไว้ครับ”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลภายใต้การดูแลของคุณโกคาโมยีน เรียงกันอยู่ตรงผนังห้องประชุม หนึ่งในนั้นพยักหน้าเออออให้เห็นผมรู้สึกได้ว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลทุกคนต่างแสดงสีหน้าภาคภูมิใจในความหมายหนึ่ง พวกเขาเป็นดังผู้ให้คำปรึกษาที่น่าพาพวกเราเดินทางมาถึงจุดนี้ แต่ขณะเดียวกันก็เป็นเหมือนศัตรูระดับมินิบอสหรือรองบอสที่ทำให้ผู้สมัครต้องจำนนด้วยการคัดเลือกที่ผ่านมา ภาพของพวกเขาที่ยืนเรียงกันอยู่นั้น ดูประหนึ่งบันทึกสรุปย่อที่ย้ำเตือนถึงอุปสรรคโหดหินบนเส้นทางที่ได้เผชิญมาจนถึงวันนี้

ห้องประชุมล้อมรอบด้วยผนังกระจกทุกด้าน มองออกไปจะเห็นเหล่าพนักงานของสปิราลิงซ์กำลังวิ่งวุ่นอยู่กับงานอย่างขยันขันแข็ง ดูราวกับตู้กระจกแสดงสินค้าเลยทีเดียว อารมณ์พลังพลานปั่นป่วนและความมุ่งมั่นอันแรงกล้าที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขาให้ได้นั้นเริ่มก่อตัวปะทุในใจผมลึกเข้าไปมีห้องประชุมสุดแหวกแนวที่สามารถจัดการประชุมพร้อมเล่นสนุกกับบอร์ดเกมและกระดานปาเป้าได้ ผมเห็นมันกับตาตัวเองแล้ว มีมุมคาเฟ่ที่บริษัททำสัญญาเป็นคู่ค้ากับร้านกาแฟคุณภาพชื่อดัง รวมถึงป้ายไฟอิเล็กทรอนิกส์ที่จะแสดงจำนวนผู้ลงทะเบียนใช้งานสปิราด้วยการอัปเดตแบบเรียลไทม์ ทุกสิ่งที่เห็นจากแผ่นพับของบริษัทปรากฏให้เห็นตรงหน้าไม่ผิดเพี้ยน

เหลืออีกขั้นตอนเดียว เพียงเท่านี้เราก็จะมีโต๊ะทำงานที่เป็นของตัวเอง ผมเช็ดเหงื่อที่ซึมอยู่บนฝ่ามือกับกางเกงสแล็คของชุดสูทสมัครงาน

“ไม่ต้องกังวลไปครับ” คุณโคกามีพูดต่อด้วยเสียงทุ้มต่ำ “นัยสำคัญของจุดประสงค์ในครั้งนี้นั้นแตกต่างจากกรุปดิสคัสชันที่จัดขึ้นในการคัดเลือกรอบแรกและรอบที่สอง นี่คือการกรุปดิสคัสชันที่ *เป็นการคัดเลือกรอบสุดท้าย* อย่างแท้จริงครับ มีโอกาสสูงที่ผลงานจากการดิสคัสชันจะทำให้ผู้สมัครทั้งหกคนได้รับออฟเฟอร์จากบริษัทครบทุกคนครับ แต่สิ่งที่ทางเราคาดหวังนั้นไม่ใช่การประชุมที่ดำเนินไปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ โดยที่ต่างคนต่างไม่รู้ทั้งจุดเด่น ภูมิหลัง หรือข้อด้อยของคนอื่น เราอยากให้แต่ละคนเข้าใจตัวตนของกันและกันทุกซอกมุม ใช้จุดแข็งให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด พร้อมกับเติมเต็มจุดอ่อนให้แก่กัน ก่อร่างสร้างแผนก สร้างกลุ่มก้อน และสร้างทีมขึ้นมาจริง ๆ หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นคือ “ทีมดิสคัสชัน” นั่นเองครับ”

คุณโคกามีรวบรวมเอกสารที่แผ่กระจายอยู่ตรงหน้าด้วยความคล่องแคล่วเพื่อเตรียมออกจากห้องประชุม

“ขออย่าอีกครั้งครับ วันนัดหมายคือวันที่ 27 เมษายนอีกหนึ่งเดือนหลังจากนี้ ขอให้ทุกคนใช้เวลาที่เหลือสร้างสุดยอดทีมขึ้นมาให้ได้นะครับ หากผลงานออกมาดี ทางเราจะเสนอออฟเฟอร์ให้แก่ทั้งหกคน ผมหวังว่าในวันนั้นจะได้พบกับทุกท่านที่รวมทีมกันมาอย่างเป็นทางการแล้ว และหวังอย่างยิ่งว่าจะได้ร่วมงานจริงกับทุกท่านครับ”

ออฟฟิศของสปีราลิ่งช้อยู่บนชั้นยี่สิบเอ็ดของอาคารสำนักงานขนาดใหญ่ซึ่งตั้งอยู่หน้าสถานีรถไฟชิบูยะ แม้มีไอเสียจากยานพาหนะปะปน แต่เมื่อออกจากอาคารบริษัท ความรู้สึกปลดปล่อยที่สัมผัสได้เล็กน้อยก็ชวนให้รู้สึกว่าการอากาศสดชื่นขึ้นขึ้นปกติแล้วเมื่อถึงเวลานี้ผมจะปลดเนกไท สูดลมหายใจให้เต็มปอดแล้วเริ่มสนทนาเฮฮากับนักศึกษาคนอื่น แต่ครั้งนี้ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ พวกเราจะต้องพบปะกันก่อนถึงกรู๊ปดิสคัสชันในวันจริง และได้รับมอบหมายให้ร่วมกันสร้างทีมขึ้นมา - ซึ่งรูปแบบการคัดเลือกอาจต่างจากปกติ แต่จากนี้ไปคือของจริงอย่างไม่ต้องสงสัย

ตอนนี้ทุกคนพอมีเวลาไหมครับ ไม่ติดอะไรครับ นั่นก็เหมือนกันค่ะ อยากหารือกับทุกคนสักหน่อยเหมือนกันครับ ยังไงก็ต้องประชุมกันอยู่แล้วสินะคะ ไปหาที่นั่งคุยกันหน่อยไหมครับ ไกลๆ นี่มีร้านอาหารสำหรับครอบครัวอยู่นะคะ งั้นไปที่นั่นแล้วกันครับ บทสนทนาทำนองนั้นเสร็จสิ้นลงในเวลาเพียงยี่สิบวินาที ราวกับทุกคนกำลังเร่งเครื่องทำเวลาหนีอะไรบางอย่าง หากถูกทิ้งไว้รั้งท้ายคงเป็นเรื่องร้ายแรงถึงชีวิต ความคิดแฉลบเริ่มเกาะกุมจิตใจและเร่งเร้าให้หลนลานขณะที่ผมกำลังมุ่งหน้าไปยังร้านอาหารสำหรับครอบครัว เมื่อเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็สังเกตเห็นใบหน้าคุ้นตาของใครคนหนึ่งในหมู่พวกเราทั้งหกคน

“คุณชิมะหรือเปล่าครับ”

เธอเผยยิ้มบางๆ คล้ายคาดหวังไว้เล็กน้อยว่าผมจะเอ่ยทัก “ว่าแล้วเชียว คุณฮายาโตะใช้มั๊ยคะ ตอนเข้าไปในห้องประชุมก็สงสัยอยู่ว่ามันจะใช่ แต่เดี๋ยวจึงมากไปก็กลัวจะดูแปลกๆ”

“ขอโทษที่ครับ มัวแต่จดจ่ออยู่กับเรื่องในหัวของตัวเอง ก็เลยไม่ทันสังเกต ได้เจอกันอีกครั้งจริงๆ ด้วยนะครับ ถึงจะยังไม่ใช้วันเซ็นสัญญาเข้าทำงานก็เถอะ”

“นั่นสินะคะ ดีใจยังงี้ไม่รู้”

ผมอยู่กลุ่มเดียวกับคุณชิมะในการสัมภาษณ์รอบสองของสปิริตลิซซ์เมื่อประมาณสองสัปดาห์ก่อน และเธอเป็นหนึ่งในคนที่ไปดื่มกาแฟด้วยกันราวหนึ่งชั่วโมงหลังสัมภาษณ์เสร็จ เราสี่ห้าคนเข้าร้านสตาร์บัคส์ใกล้ๆ ก่อนจะแยกย้ายกันไป โดยที่ผมพูดทิ้งท้ายถึงล้อเล่นถึงคาดหวังว่า ไว้เจอกันอีกรอบตอนเซ็นสัญญานะครับ ดังนั้นนี่จึงเป็นการพบกันอีกครั้งที่น่ายินดี

ผมปรับความเร็วในการเดินให้เท่าคุณชิมะ แล้วบอกนักศึกษาคนอื่นๆ ให้เดินช้าลงสักหน่อย คุณชิมะกล่าวขอบคุณด้วยท่าทางรู้สึกผิดเล็กน้อย แล้วหยิบชามะลิในขวดพลาสติกใบเล็กออกมาจากกระเป๋า เธอยกขึ้นดื่มลงคออย่างรวดเร็วแล้วปิดฝาพาลงเอียงขึ้นคล้ายพูดกับตัวเอง

“มาถึงรอบนี้แล้วทั้งที อยากให้ผ่านไปด้วยกันจังเลย”

นัยน์ตานั่นส่องประกายแวววาวไร้ที่สิ้นสุด ไม่รู้ว่าเธอกำลังมองท้องฟ้า หรือจับจ้องไปยังชั้นบนของตึกใกล้เคียงๆ ที่ไหนสักแห่งกันแน่

คุณชิมะเป็นหญิงสาวร่างเล็ก ผิวขาว - นุคลิกคุณหนูชวนให้รู้สึกว่าเธอคงพูดอะไรอย่าง ดิฉันจะไม่เดินนอกอาคารถ้าไม่มีร่มกันแดดค่ะ ทำนองนั้นแน่ แต่ช่วงเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมงที่เราได้แลกเปลี่ยนบทสนทนากัน ก็ทำให้รู้สึกถึงจิตใจอันมุ่งมั่น

และความสามารถในการลงมือทำที่ซ่อนอยู่ภายใน รวมถึงสติปัญญาอันปราดเปรื่องของเธอด้วย ในช่วงเวลาเช่นนี้ไม่ว่าใครต่างก็ยอมผมให้เป็นสีดำและสวมสูทสมัครงานสีดำเพื่อมุ่งหน้าสู่การหางานเหมือนกันหมด ทว่าเรื่องตลกอย่างหนึ่งคือ เราจะรับรู้ได้รางๆ จากบรรยากาศโดยรวมเมื่อมีนักศึกษาที่พยายามเปลี่ยนโฉมตัวเองในเวลาสั้นๆ เพื่ออำพรางรูปลักษณ์ภายนอก ใส่ชุดสูทแล้วดูไม่เข้าท่า ย่อมผมดำไม่เป็นธรรมชาติ แวดตาเลือนลอย หากจะยกลักษณะพิเศษขบย้อยขึ้นมากล่าวก็คงไม่จบสิ้น เอาเป็นว่าโดยรวมแล้วดูไม่เข้ากับบุคลิกเท่าไร

แต่คุณชิมะนั้นต่างออกไป เธอเป็นนักศึกษาหางานที่สมบูรณ์แบบและเป็นธรรมชาติเกินบรรยาย

คำพูดของเธอไม่แฝงกลิ่นโกหกกว่าเป็นเรื่องปั้นแต่ง ผมจึงกล้าเปิดอกพูดความรู้สึกในใจออกไปอย่างซื่อตรง

“ผ่านเข้าไปด้วยกันให้ได้นะครับ”

“นั่นสินะคะ ถ้าทำได้จริงคงเหมือนความฝันเลยละ”

พวกเราหยุดรอสัญญาณไฟ นักศึกษาชายร่างใหญ่กว่าใครเพื่อนที่เดินนำอยู่หัวแถวจ้องเขม็งไปยังอีกฝั่งของถนนด้วยอาการหวัหวั นักศึกษาคนอื่นก็ย่ำเท้าเบาๆ ด้วยท่าทางอึดอัดคล้ายกำลังภาวนาขอให้ได้เดินต่อไปสักที แผ่นหลังของทั้งหกคนรวมถึงผม ต่างยึดตรงปราศจากความหวาดหวั่นราวกับต้นไม้เขียวที่อาบรับแสงอาทิตย์มาเต็มเปี่ยม

สองปีที่แล้ว - ค.ศ. 2009 โซเซียมลึ่เคียซ็อสปิราเปิดตัวอย่างเป็นทางการและครองใจหนุ่มสาววัยสิบกว่าถึงสามสิบกว่าได้อย่างรวดเร็วถึงขั้นถล่มทลาย เจนจัดในการตอบสนองความ

ต้องการของกลุ่มผู้ใช้ที่รู้สึกว่ามีคิ² ให้บรรยายภาคีที่ทุกคนเข้าถึงง่ายเกินไปอย่างบอกไม่ถูก รวมถึงหวาดกลัวอยู่ลึกๆว่า เฟซบุ๊กจะนำข้อมูลส่วนตัวไปเผยแพร่จนหมดเปลือก จำนวนผู้ลงทะเบียนใช้งานทะเลสาบหาล้านคนในชั่วพริบตา แม้เป็นสื่อที่พัฒนาขึ้นทีหลัง แต่ไม่ได้ลอกเลียนแบบบริการที่มีตามท้องตลาดอยู่ก่อนแล้ว พวกเขาเลือกใช้ระบบคอมมิวนิตีเป็นศูนย์กลาง จัดหาคอนเทนต์คุณภาพมานำเสนออย่างยอดเยี่ยม จนผู้ใช้อยากล็อกอินเข้ามาดูทุกวัน และเหนือสิ่งอื่นใดคือการใส่ใจทุกรายละเอียด ความคิดอันแหลมคม รูปแบบที่สวยงาม ใส่ตั้งแต่โลโก้บริษัทไปจนถึงการออกแบบหน้าตาเว็บไซต์หลัก บริการที่น่าเสนอ รวมถึงบริษัทที่ร่วมธุรกิจด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นเสน่ห์ดึงดูดอีกอย่างก็ว่าได้

ในปีนี้ บริษัทสปิริตส์ จำกัด ผู้ให้บริการโซเชียลมีเดียสปิริตส์เริ่มเปิดรับสมัครนักศึกษาจบใหม่ในตำแหน่งพนักงานทั่วไปเป็นครั้งแรก เพียงเท่านั้นก็กลายเป็นข่าวใหญ่สะเทือนวงการมากพอแล้ว แต่พวกเขายังเสนอฐานเงินเดือนให้ถึงห้าแสนเยน ซึ่งเป็นจำนวนที่เกินมาตรฐานไปมาก และเนื่องจากเป็นธุรกิจสตาร์ทอัพที่มีพนักงานไม่ถึงสองร้อยคน การรับสมัครจึงกำหนดกรอบไว้ว่า “จำนวนจำกัด” แต่นักศึกษาก็แห่กันมาสมัครอย่างล้นหลาม เมื่อครู่คุณโคกามิบอกไว้ว่ามีจำนวนผู้เข้าสมัครทั้งหมดกว่าห้าพันคน จึงไม่แปลกที่ต้องมีขั้นตอนการคัดเลือกมากมายขนาดนี้

² mixi เครือข่ายสังคมออนไลน์เจ้าหนึ่งของญี่ปุ่น

เริ่มจากลงทะเบียนในเว็บไซต์ ทำแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพและความรู้ทั่วไป ยื่นใบสมัคร จนฝ่าด่านมาถึงการสัมภาษณ์แบบกลุ่มรอบแรก ส่วนรอบสองก็เป็นการสัมภาษณ์แบบกลุ่มเช่นกัน และคนที่ยังเหลือหลังผ่านการสัมภาษณ์เดี่ยวในรอบที่สามก็คือ -

พวกเราหกคน

ไม่แปลกเลยหากคุณชิมะจะบอกว่าเหมือนความฝัน

หากได้เข้าทำงานที่นี่ ชีวิตผมคงเปลี่ยนไปแน่นอนแบบให้ความหมายตรงตามตัวอักษร และไม่ใช้การพูดเกินจริงแต่อย่างใด

“มีโต๊ะสำหรับหกที่มั้ยครับ”

ผู้ที่เอ่ยถามแทนทุกคนคือนักศึกษาเจ้าของใบหน้าคมสันได้รูป ซึ่งชวนให้รู้สึกว่ามีต้องเดบิวต์เป็นดาราในวินาทีนี้ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เขาลงชื่อในตารางจองคิวว่า “คุกะ” ทำให้ผมแทบลมจับกับความสมบูรณ์แบบของเขา รูปร่างหน้าตาดีขนาดนั้น แถมยังมีนามสกุลสุดเท่ว่า “คุกะ” เพียงเท่านี้ก็ดูเหมือนจะคว้าออฟเฟอร์จากบริษัทสามสิบแห่งได้สบายๆ

พนักงานนำทางพวกเราไปที่โต๊ะ “ก่อนอื่นสิ่งอะไรกันสักหน่อยดีกว่าครับ” ทุกคนเห็นพ้องกับข้อเสนอของนายคุกะแล้วต่างเริ่มเล่นเกมจ้องตากับเมนูอาหาร ถ้าใช้เวลามากเกินไปจะถูกมองว่าเป็นพวกด้อยทักษะการตัดสินใจหรือเปล่า การสั่งพาร์เฟต์จะดูไม่เหมาะสมกับบรรยากาศเป็นการเป็นงานหรือเปล่า แต่กระนั้นการสั่งแค่ริงก์บาร์อย่างเดียวก็อาจถูกมองได้ว่าเป็น

คนไร้ความสามารถในการบริหารต้นทุนเช่นกัน

“ถ้าฉันคนที่จะสั่งตรงกับบาร์ช่วยยกมือขึ้นหน่อยครับ”

ทันทีที่นายคุกะพูดเช่นนั้น ใครบางคนก็หลุดซ้ำ ผมเงยหน้าด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น นักศึกษาชายร่างใหญ่ที่เตะตากว่าใครเพื่อนมาตั้งแต่เมื่อครูฝึกซ้อมเยี่ยมเยือนบนหน้าผมนี่วิ่งไปพักหนึ่งเพราะไม่เข้าใจสถานการณ์

“คือว่า...พวกเราประหม่ากันเกินไปมัย แก่ออยู่ในร้านอาหารเอง”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ผม-โมลิ พวกเราทุกคนต่างก็เริ่มรู้ว่ากำลังนั่งหลังตรง ทำหน้าเคร่งเครียดเหมือนกำลังรอคิวเข้าสัมภาษณ์ และถือเมนูอาหารอย่างทะนุถนอมราวกับเป็นประกาศนียบัตรอะไรสักอย่าง นายคุกะยิ้มตามไปด้วย

“คนที่ต้องการสั่งตรงกับบาร์รบกวนยกมือขึ้นด้วยครับ - สรุพบว่าไม่มีนะครับ”

“น่าจะไม่มีนะครับ บรรยากาศอย่างกับรัฐสภาเลยครับ”

ทุกคนหัวเราะ หลังหัวเราะแล้วจึงตระหนักได้ในที่สุดว่าสภาวะอารมณ์ของแต่ละคนนั้นไม่ปกติอย่างยิ่ง

สิ่งของที่อยากกินตามใจชอบเถอะครับ ชายหนุ่มร่างใหญ่ยื่นข้อเสนออันเหมาะสมที่สุด เราจึงลงความเห็นกันว่าให้แต่ละคนสั่งของที่อยากกินตามใจชอบ พนักงานร้านรับออเดอร์ก่อนปลื้มตัวไปด้วยรอยยิ้ม นายคุกะที่คลายประหม่าแล้วเล็กน้อยก็เสนอให้แนะนำตัว ทุกคนพยักหน้ารับ

“ฉันเริ่มจากผมนะครับ”

แม้เป็นเพียงทำยกมือขวาขึ้นแบบเกรงๆ แต่เมื่อนายคุกะ

เป็นคนทำก็ดูราวกับฉากหนึ่งในภาพยนตร์อะไรสักอย่าง บนเครื่องหน้าที่เผยมิติเด่นชัดคล้ายประติมากรรมนั้นแต่งเติมความสง่างามไว้ด้วยคิ้วที่ค่อนข้างเข้มหนา แต่ปราศจากกลิ่นอายล้าสมัยที่ชวนให้นึกถึงดารายุคโชวะ มองมุมไหนก็ดูเป็นเด็กหนุ่มหน้าใสตามสมัยนิยม สร้างความประทับใจให้ผมอย่างมาก เขาบอกให้รู้ว่าคุกะเขียนด้วยอักษรคันจิที่หมายถึงเลขเก้าและความเป็นมงคล ส่วนชื่อตัวคือ “โชตะ” ซึ่งประกอบด้วยตัวอักษรที่หมายถึงสีเขียวขจีของพืชพรรณและความยิ่งใหญ่ทวีคูณความสมบูรณ์แบบขึ้นไปอีกระดับ

คุกะ โชตะ มีรูปลักษณะเช่นนี้เพราะได้รับชื่อที่สมบูรณ์แบบหรือว่าเขาขัดเกลาตัวเองจนกลายเป็นชายที่คู่ควรกับชื่อกันแน่

“ผมเรียนอยู่ที่คณะบริหารนโยบาย มหาวิทยาลัยเคโอครับ” ผมเกือบจะปรบมือให้แก่ความสมบูรณ์แบบรอบด้านของเขา แต่ก็เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า เขาไม่ได้รับคัดเลือกมาด้วยการพิจารณาเพียงรูปลักษณะภายนอกและสถานะทางสังคม ทั้งคำพูดคำจา กิริยามารยาท รวมถึงแววตาที่เผยให้เห็นไม่ว่ายากลิ้งใดขึ้นมาก็ดูรื่นรมย์ใจไปหมด ชวนให้อยากเงี่ยหูฟังเรื่องราวของเขาโดยอัตโนมัติ ทุกการเลือกสรรถ้อยคำล้วนบ่งบอกถึงสติปัญญาอันหลักแหลม เมื่อเห็นผู้ที่สมบูรณ์แบบถึงเพียงนี้ปรากฏตัว บางครั้งคนเราก็อาจน้อยเนื้อต่ำใจขึ้นได้ไม่มากก็น้อย แต่ความรู้สึกแสบๆเช่นนั้นกลับไม่ปรากฏแม้แต่ชนิดเดียว ชายหนุ่มคนนี้ทำให้ผมสัมผัสได้ถึงมนตร์สะกดอันร้ายกาจประเภทหนึ่งที่ชักนำให้เกิดความรู้สึกว่าอยากคุยกับเขาให้มากขึ้น หรือไม่ก็อยากให้เขายอมรับตัวตนของเรา

ด้วยข้อเสนอให้เรียงลำดับตามเข็มนาฬิกา ผู้แนะนำตัว
คนถัดไปจึงเป็นชายหนุ่มร่างใหญ่ที่ช่วยพูดให้บรรยากาศเมื่อครู
ผ่อนคลายลง – คุณฮาคามาดะ เรียว

“คุณฮาคามาดะ ตัวสูงใหญ่จังเลยครับ ส่วนสูงประมาณ
เท่าไทรหรือครับ” ผมตั้งคำถาม

“ประมาณร้อยแปดสิบเจ็ดครับ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นจากทั้งห้าคน เขาริบกนิ้วชี้ขึ้นมาทันที

“วันไหนพิศหน้าก็อาจถึงร้อยแปดสิบ แปะ/ดได้ครับ”

รูปลักษณะประหนึ่งหินผาแกร่งกร้านชวนให้รู้สึกยำเกรง
ไม่น้อย แต่กลับเป็นคนที่ยิ้มแล้วดูน่ารักอย่างมาก เขาเล่าว่า
เคยรับหน้าที่กัปตันทีมชมรมเบสบอลสมัยมัธยมปลาย ส่วน
ตอนนี้เป็นตัวแทนชมรมอาสาสมัคร แฝงอกล่ำหาวนนั้นบ่มเพาะ
มาจากการไปโรงยิมเป็นงานอดิเรก

“ตอนนี้เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเมจิครับ ความมุ่งมั่นและ
มานะอดทนไม่เป็นสองรองใคร – พูดแบบนี้แล้วอาจถูกมองว่า
เป็นพวกบ้าพลังก็จริง แต่เชื่อเถอะว่าผมมีอะไรหลายอย่าง
อัดแน่นอยู่ในหัวพอสมควร ผากเนื้อผากตัวด้วยนะครับ
ผมเกลียดพวกที่ชอบทำลายความสงบสุขของทีมเป็นอย่างมาก
อาจเผลอลงไม้ลงมือกับคนประเภทนั้นโดยไม่ลังเล ยังไงก็ช่วย
ปล่อยผ่านไปโดยคิดซะว่าเป็นการใช้ความรุนแรงในนามของ
ความรักแล้วกันนะครับ”

อย่าบอกนะว่าพูดจริง ผมกังวลใจขึ้นมาเล็กน้อย

“เอ่อ อย่าเชื่อเป็นจริงเป็นจังขนาดนั้นสิครับ” รอยยิ้ม
อ่อนโยนเหมือนตุ๊กตาหมีของเขาช่วยคลายความตึงเครียดลง

“เดือนหน้าไปโปรยหิมะที่สวนชั้นบนเทพให้ทางนั้นดูกันดีกว่าครับ”

พนักงานเดินมาอีกครั้งในจังหวะที่เสียงปรบมือของพวกเขาเจียบบง เธอถือเค้กโรลสอดไส้ครีมเต็มเปี่ยมมาเสิร์ฟ “อ๊ะ ของฉันนี่นา” หญิงสาวซึ่งยกมือขึ้นคือผู้ที่จะแนะนำตัวเป็นลำดับถัดไปพอดี

“ฉันชื่อยาชิโระ ทสึบาสะ ค่ะ”

เธอค่อยๆ ชี้อะไรบางอย่างทางคล้ายจ้องไปยังเค้กโรลที่วางอยู่ตรงหน้า ใช้มือขวาเกี่ยวเส้นผมที่ลู่ลงมากลับไปทัดหูตามเดิมได้อย่างเป็นธรรมชาติก่อนเงยหน้าขึ้น คุณฮาคามาตะที่เพิ่งแนะนำตัวจบไปเมื่อครู่เฝ้ามองความเห็นต่อคุนยาชิโระด้วยอาการกริ่งเกรงเล็กน้อย

“คุนยาชิโระสวยมากเลยนะครับเนี่ย” เขาพูดคล้ายชวนให้ทุกคนเห็นด้วย

คุนยาชิโระใช้มือขวาปิดหน้าเล็กน้อยแต่รอยยิ้มเขินอายยังคงปรากฏ พร้อมกับตอบว่า “ขอบคุณค่ะ” อย่างไม่เต็มปากนัก

ไม่เลยค่ะ ฉันไม่ได้สวยอะไรสักนิด – สวรรค์อาจถึงชั้นลงทัณฑ์ในวันที่เธอพูดอะไรทำนองนั้นออกมา ความสวยของเธอทำให้รู้สึกเช่นนั้นทีเดียว ความหล่อเท่ของคุณคุกะอาจโดดเด่นเหนือคนรอบข้าง ทว่าคุนยาชิโระก็ไม่ธรรมดาเช่นกัน ผมคิดว่าคงไม่แปลกหากเธอจะเป็นนางแบบประจำนิตยสารสำหรับผู้หญิงสักฉบับ แต่เธอเฉลยว่า “ฉันทำงานพิเศษที่ร้านอาหารสำหรับครอบครัวค่ะ แต่เป็นคนละเอียดกับที่นี่” สีมผมของเธอค่อนข้างอ่อนสำหรับการเป็นนักศึกษาหางาน แต่ก็เป็นที่ดึงดูดใจที่ดี หากบอกว่าผมของเธอเป็นสีนี้โดยธรรมชาติก็ไม่น่าแปลกใจ

“ฉันสนใจด้านประเด็นปัญหาระหว่างประเทศค่ะ ตอนนี้นำเรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมนานาชาติที่มหาวิทยาลัยสตรีโอจะโนะมิสึ ทั้งยังชอบไปเที่ยวต่างประเทศด้วย เมื่อปีก่อนฉันใช้เวลาสองเดือนเดินทางไปประเทศในยุโรปมาห้าประเทศ จึงมั่นใจเรื่องความสามารถทางภาษาเป็นพิเศษค่ะ”

ในช่วงหางาน ไม่ว่าจะน้อยจะมาก ทุกคนต่างก็ฝึกซ้อมท่องจำการแนะนำตัวให้ขึ้นใจ แต่วิธีพูดของเธอนั้นคล่องแคล่วจะฉานกว่าทุกคนที่เคยเห็น ขณะที่พูดก็จะมองหน้าพวกเราทั้งห้าคนอย่างเท่าเทียม เป็นลำดับ และปราศจากความลังเลเมื่อสายตาของเธอเวียนมาถึง ผมก็เกือบจะชินจนหน้าแดงขึ้นมาอย่างน่าละอาย เธอแทบไม่มีจุดใดให้ตำหนิเลย แบบนี้แม้จะเป็นเพื่อนทางานกลุ่มเดียวกันได้ แต่คงเป็นเพื่อนกันจริง ๆ ไม่ได้แน่นอน ผมรู้สึกถึงระยะห่างที่จินตนาการขึ้นมาเองทันใดนั้นเธอก็พลิกยิ้มหน้าบานชนิดที่ไม่มีใครตั้งตัว

“รู้สึกว่าจะ...ดูเป็นทางการไปหน่อยใช่ไหม ทุกคนช่วยลืมภาพเมื่อก็ไปที่นะ”

เธอพูดยิ้มกว้างไม่ท่วงมาดสวยแบบเดียวกับที่มอบให้เพื่อนสนิท จากนั้นตบไหล่คุณชิเมะที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เบา ๆ แล้วก็หันด้วยท่าทางชินอ้าย หากเธอคำนวณล่วงหน้าไว้ทุกอย่าง กระทั่งจังหวะเผยจุดอ่อนเมื่อครู่ ก็คงต้องยอมรับว่าเป็นพวกเจนสนามแข่งที่เก่งกาจผิมนุษย์จริง ๆ แต่ดูเหมือนจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น เมื่อเบื้องหน้าก่อกำแพงไว้สูงลิบ ความหละหลวมที่อยู่เบื้องหลังก็ยิ่งทำให้พวกเราโล่งอก

หลังจากทุกคนปรบมือจบแล้ว คุณชิเมะก็เริ่มแนะนำตัว

เรื่องราวเกี่ยวกับเธอส่วนมากเป็นข้อมูลเดียวกับที่ผมเคยฟัง
ในร้านกาแฟก่อนหน้านี้ ชื่อชิมะ อิโอริ กำลังเรียนเกี่ยวกับ
สังคมศาสตร์อยู่ที่มหาวิทยาลัยวาเซดะคะ ทำงานพิเศษเป็น
พนักงานต้อนรับของโรงแรมคะ ไม่ค่อยมีข้อมูลใหม่ๆ เท่าไร
ผมจึงเอาแต่เหม่อมองไปหน้าด้านข้างของเธอเพราะไม่รู้จะทำอะไร
ผมไม่ได้อยากพูดให้ฟังดูโลเล แต่ต้องบอกว่าคุณชิมะเองก็สวย
ไม่แพ้กัน หากคุณยาชิโระเป็นคนสวยมันส์สไตล์นางแบบสูงยาว
เข้าดี คุณชิมะก็สวยแบบดาราสาวหน้าใสที่ยังเหลือเค้าของความ
ไร้เดียงสา มีบางอย่างชวนให้รู้สึกว่าคุณทั้งสองอายุห่างกัน
ระดับพี่สาวกับน้องสาวก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก

ถัดจากคุณชิมะก็ถึงคราวของผม ชื่อฮาตาโนะ โซโกะ
เรียนเอกเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยริเคเคียว สังกัดชมรม
เดินเล่นที่ไม่ได้ทำอะไรนอกจากออกไปเตร็ดเตร่ในเมืองบ้าง
นาน ๆ ครั้ง ผมแอบใส่อารมณ์ขันเช่นนั้นเข้าไปในการแนะนำตัว
เล็กน้อย ผมไม่เคยมีสิ่งที่หลงใหลคลั่งไคล้ยาวนานเป็นพิเศษ
แต่มั่นใจว่ามีจิตใจใฝ่รู้ที่พร้อมศึกษาลงลึกในรายละเอียดและ
เผชิญหน้ากับสิ่งใหม่มากกว่าคนทั่วไป ใช้ชีวิตโดยมุ่งหวังว่า
อยากเป็น “คนที่ดีคนหนึ่ง” อยู่เสมอครับ ผมแนะนำตัวจนจบ
อย่างไรสิ่งติดขัดด้วยการนำถ้อยคำที่ฟังดูดีจากการสัมภาษณ์
ครั้งก่อนๆ มาปะติดปะต่อให้เป็นรูปร่างเหมือนสร้างงานศิลปะ
โมเสก

คนสุดท้ายคือนักศึกษาชายชื่อโมริคุโบะ คิมิฮิโกะ
เมื่อเห็นแว่นตาไม่มีกรอบกับแว่นตาแหลมคมที่ดูชาญฉลาด
ผมจึงคาดเดาไปเองว่าต้องเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยโตเกียว

แน่นอน แต่เขาบอกว่าเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยฮิโตสึบาชิ ถึงกระนั้นก็ยังฉลาดล้ำอย่างมาก ตั้งแต่เข้ามาในร้าน คุณโมริคุบะก็พูดน้อยที่สุดอยู่แล้ว แต่กระทั่งการแนะนำตัวก็ยังกระชับเรียบง่าย เขาบอกชื่อมหาวิทยาลัย ชื่อคณะ และชื่อของตัวเอง ก่อนปิดท้ายว่าฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ จากนั้นเอนหลังพิงพนักเก้าอี้คล้ายต้องการบอกว่าไม่อยากแลกเปลี่ยนบทสนทนาอะไรมากไปกว่านี้ จึงไม่มีใครถามคำถามเพิ่มเติม คุณฮาคามาตะร่างใหญ่กับคุนยาชิโรคนสวยปรบมือด้วยใบหน้ายิ้มแย้มจนดูเหมือนจงใจเล็กน้อยเพื่อรักษาบรรยากาศไม่ให้ตึงเครียด

ขออนุญาตเรื่องเล็กน้อย บางครั้งผมก็บังเอิญเจอนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยโตเกียวระหว่างทางเหมือนกัน ทันทิที่ได้ยินใครบางคนแนะนำตัวว่ากระผมชื่อนั้นชื่อนี้ มาจากมหาวิทยาลัยโตเกียวครับ ความประหม่าที่ไม่อาจอธิบายเป็นคำพูดจะปะทุขึ้นมาอย่างน่าประหลาด แม้เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยโตเกียวก็ใช้ว่าจะเก่งกาจเลิศเลอเหนือคนอื่นเสมอไป แม้รู้นั่นคือเรื่องสามัญธรรมดา แต่เมื่อได้ลองพูดคุยจริงๆ แล้วพบว่าพวกเขาก็เป็นมนุษย์ทั่วไปเหมือนกัน บางครั้งทำให้ผมเบาใจขึ้นด้วยความหมายในแง่ดี

ทำไมผมจึงคิดเรื่องนี้ เพราะในบรรดาพวกเราทั้งหกที่ถูกเลือกเฟ้นมาจากผู้สมัครห้าพันคนนั้นไม่มีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยโตเกียวแม้แต่คนเดียว ที่สุดแล้วประวัติการศึกษาก็นับเป็นเพียงประวัติการศึกษา สปีรอลิงซ์อนุญาตให้พวกเราผ่านเข้าสู่การคัดเลือกรอบสุดท้ายโดยพิจารณาจากคุณสมบัติภายในอย่างแท้จริง พอคิดเช่นนั้นแล้วความประทับใจก็ก่อตัวขึ้นลึกๆ ในอก

ตอนเกิดแผ่นดินไหวเมื่อวันก่อน ทุกคนปลอดภัยดีไหมครับ เกิดภัยพิบัติใหญ่ขนาดนั้นแท้ๆ แต่ไม่มีการเลื่อนหรือยกเลิกกำหนดการสัมมนาเลยนะอะ จะว่าไปแล้วฝ่ายบุคคลของบริษัทนั้นบริษัทนี้กำลังเป็นประเด็นร้อนในอินเทอร์เน็ตด้วยละครับ หลังจากผ่านพ้นหัวข้อสนทนาตามต้นไว้พิชภัยเหล่านั้น พวกเราก็เข้าสู่ประเด็นหลักในที่สุด

“ผมมองว่าก่อนอื่นเราควรศึกษาเจาะลึกในโปรเจกต์ที่สปิราลิงซ์กำลังพิจารณาเอาไว้ล่วงหน้าระดับหนึ่งครับ” คุณคุกะบอกเช่นนั้นพลางเลิกคิ้วอันสง่างามขึ้นเป็นมุมแหลม “เราควรสร้างแนวทางการอธิบายไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้พร้อมเผชิญหน้ากับทุกหัวข้อที่ได้รับมอบหมายในวันนั้นครับ ผมคิดว่าการสืบค้นข้อมูลลงไม่ยากนัก แต่ถ้าไม่มีข้อมูลก็คงวางแผนรับมือได้ยาก”

“จริงครับ ให้แต่ละคนช่วยกันหาข้อมูลแล้วมารวมตัวกันอีกครั้งก็น่าจะเป็นแนวทางที่เข้าท่านะครับ” คุณฮาคามาตะพูดแล้วกอดอกด้วยท่อนแขนลำบึก

“ดีเลยอะ” คุณยาชิโรพยักหน้า “ฉันคิดว่าเราน่าจะกำหนดวันเวลามารวมตัวให้แน่นอนไปเลย ทุกคนว่ายังไงกันบ้างอะ อย่างเช่นมาเจอกันทุกวันอาทิตย์ตอนห้าโมงเย็น-อะไรแบบนี้”

“เห็นด้วยครับ/อะ” เมื่อสามคนที่เหลือเห็นพ้องต้องกัน เราจึงสร้างรายชื่อสำหรับส่งอีเมลแบบกลุ่มและคอมมิวนิตีขนาดเล็กในสปิราขึ้นมา จากนั้นจึงเริ่มหารือโดยคำนึงถึงวันที่สมาชิกทุกคนอาจมารวมตัวกันพร้อมหน้าไม่ได้ และนำไปสู่

ข้อตกลงว่าจะจัดประชุมสำหรับวางแผนสัปดาห์ละสองครั้ง คือตอนห้าโมงเย็นของวันอังคารและวันเสาร์

การปรึกษาหารือปราศจากความติดขัด ทุกสิ่งที่ต้องตัดสินใจล้วนได้ผลสรุปอย่างราบรื่น ผมทิ้งกับการดำเนินงานอันรวดเร็วที่ไม่ค่อยได้พบเห็นในชีวิตปกตินัก ขณะหนึ่งก็สัมผัสได้อย่างแรงกล้าว่าพวกเขาคือผู้ได้รับคัดเลือกที่สมควรผ่านมาถึงรอบนี้จริง ๆ

“เข้าบริษัทไปเป็นเพื่อนร่วมงานกันนะครับทุกคน ผมเชื่อว่าเราทำได้” ผมเอ่ยคำนั้นด้วยใจพาไป

“สู้ไปด้วยกันครับ” คุณคุะพะยักหน้ารับด้วยมาดหล่อเหลาเอกรุ่นเช่นเคย “รูปแบบการคัดเลือกครั้งนี้แปลกมาก ตอนแรกที่ได้ยินผมก็อึ้งเหมือนกันครับ แถมยังคิดว่าการให้โจทย์ที่กินเวลาส่วนตัวของนักศึกษาแบบนี้ก็ดูอะไรอยู่ แต่มาคิดดูให้ดีแล้ว ตอนลงมือกรอกใบสมัครก็ใช้เวลาเหมือนกัน อย่างน้อยทางนั้นก็บอกให้รู้ล่วงหน้าว่าสมาชิกวุฒิสภาชั้นเป็นไครบ้าง - ผมเลยเปลี่ยนความคิดว่าที่จริงแล้วนี่เป็นวิธีที่ ‘แฟร์’ มาก มาสร้างทีมที่แข็งแกร่งเพื่อให้ทุกคนได้เข้าไปเป็นพนักงานใหม่รุ่นเดียวกันในสปีรอลิงซ์กันนะครับ”

วันนัดรวมตัวครั้งแรก ผู้ที่นำเอกสารมามากกว่าใครกลับเป็นคุณไมริคุโบะที่พูดน้อยกว่าใคร ตอนแรกผมคิดว่าเขาดูไม่ค่อยทะเยอทะยานอยากเข้าเป็นพนักงานของสปีรอลิงซ์ด้วยซ้ำ

“โดยพื้นฐานแล้ว รายได้หลักของสปีรอลิงซ์มาจากระบบสมาชิก ‘สปีราฟรีเมียร์’ ครับ รองลงมาคือรายได้จากค่าโฆษณา

ดูเหมือนจะแยกย่อยเป็นหลายรูปแบบ มีตั้งแต่โฆษณาทั่วไปที่ปรากฏบนแบนเนอร์ของเว็บไซต์ ไปจนถึงโฆษณาที่ดึงดูดลูกค้าด้วยการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ ผมหาข้อมูลทั้งหมดเท่าที่ได้แล้ว พรินต์ออกมาครับ”

ไม่ค่อยมีเวลาก็เลยยังไม่ได้แยกย่อยเป็นหัวข้อนะครับ – เขาอธิบายเสริมเช่นนั้น แต่ความจริงแค่เสาะหาข้อมูลมาพร้อมสรรพขนาดนี้ในเวลานั้นๆ ก็นับว่าควรค่าแก่การสรรเสริญแล้ว คนที่เตรียมข้อมูลมาเพียงทำหน้าที่หน้ากระดาษเอสี่อย่างผมจึงทำได้เพียงตะลึงงันกับปีกกระดาษหนาเกือบสามเซนติเมตรที่คุณโมริคุโบะเตรียมมา

มีห้องประชุมให้เช่าราคาชั่วโมงละห้าร้อยเยนอยู่ที่อุเอโนะ ข้อมูลนั้นมาจากคุณคุกะ พื้นที่ห้องไม่ถึงสิบเจ็ดตารางเมตร มีเพียงกระดานไวต์บอร์ดขนาดใหญ่หนึ่งแผ่น ไฟเพดานกับเต้าเสียบปลั๊ก และโต๊ะกับเก้าอี้วางไว้ แต่ก็ยังเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหลือเฟือสำหรับพวกเรา

“ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสปิริตลิ่งซ์ได้ไม่มากเท่าไหร่นะคะ ก็เลย –” คุณยาชิโรบอกเช่นนั้นแล้วหยิบปีกเอกสารออกมาจากกระเป๋าข้าง “ลองหาข้อมูลเกี่ยวกับไซเซียวลมีเดียของต่างประเทศมาค่ะ ได้ข้อมูลบางส่วนมาจากคนรู้จักที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้นจริงๆ ด้วย ไม่แน่ใจว่าจะมีประโยชน์มั้ยนะคะ แต่ฉันแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นไว้เรียบร้อยแล้ว คิดว่าน่าจะอ่านไม่ยากค่ะ”

“สุดท้ายอเดเลย” คุณฮาคามาตะส่งเสียงแสดงความทึ่งจากใจ

“เห็นแบบนี้ก็ขยันทันเป็นเหมือนกันนะคะ” คุณยาชิโรตอบด้วยรอยยิ้ม

“ก็ดูเป็นคนขยันนะครับ แปลว่าความจริงไม่ใช่คนขยัน
หรือกเหลอครับ” ผมหยอกซ้ำๆ

“ตายจริง ความแตกชะแล้วเรา”

เสียงหัวเราะดังก้องห้องประชุมอย่างอบอุ่น แต่ไม่นานนัก
บรรยากาศชวนประหม่าก็กลับมาอีกครั้ง ทุกคนต่างรู้ดีว่า
จุดประสงค์ตอนนี้ไม่ใช่การสรวลเสเฮฮา คุณคุะมองปีกเอกสาร
ของทั้งหกคนที่เรียงอยู่บนโต๊ะโดยไม่ละสายตา ใช้นิ้วจบบลายคาย
ทำท่าครุ่นคิด

“ก่อนอื่นอยากสรุปข้อมูลจากเอกสารที่ทุกคนนำมา
สักหน่อยนะครับ เอกสารเกี่ยวกับต่างประเทศของคุณยาชิโระ
ถือเป็นข้อมูลโบนัสเสริมปิดท้ายที่น่าจะมีประโยชน์อย่างยิ่ง
แต่เบื้องต้นผมอยากคัดแยกข้อมูลโดยจำกัดวงไปที่โปรเจกต์
ธุรกิจของสปีราลิงซ์ก่อน ดังนั้น...”

“ให้เวลาสำหรับอ่านเอกสารสักหนึ่งชั่วโมงดีมั๊ยครับ”
ผมเสนอ “แบ่งหน้าที่กันอ่านแล้วสรุปหลักใหญ่ใจความออกมา
เขียนเป็นหัวข้อยบนไวต์บอร์ด พอได้เนื้อหาที่ครอบคลุมประเด็น
ต่าง ๆ แล้ว ก็แบ่งหมวดหมู่ไปตามทิศทางเนื้อหาของข้อมูล
ที่ปรากฏ จากนั้นค่อยเริ่มวางแผนว่าจะรับมืออย่างไร ทุกคนว่าไ
บ่างครับ”

คุณคุะพยักหน้าหนักแน่นแล้วดูให้แน่ใจว่าไม่มีใคร
คัดค้าน จากนั้นพวกเราต่างลงมือทำหน้าที่ของตัวเองอย่างรวดเร็ว
ราวกับได้ยินเสียงปืนปล่อยตัวนกวิ่ง อันดับแรกเราเขียนเนื้อหา
โดยรวมของเอกสารที่แต่ละคนนำมาลงบนไวต์บอร์ด จากนั้น
แบ่งเอกสารของคุณโมริคุโบะให้ทั้งหกคนเท่า ๆ กันแล้วเริ่มอ่าน

อย่างละเอียด เมื่อหยิบขึ้นมาพลิกอ่านไปได้สองสามหน้า
ผมก็ร้องว้าวในใจทันที เอกสารการประชุมผู้ถือหุ้นใหญ่
ข้อความบันทึกยบย่อจากวารสารรายปักษ์ขององค์กร หนังสือ
ที่เขียนโดยบุคคลผู้มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับผู้ก่อตั้งบริษัท
บทความในนิตยสารบันเทิงที่มองเผิน ๆ คล้ายจะไม่มีอะไร
เกี่ยวข้อง – แหล่งข้อมูลปรากฏอยู่ทุกซอกมุมของเอกสารเหล่านั้น
ผมรู้สึกถึงความพ่ายแพ้เกินบรรยาย แต่ขณะเดียวกันก็อดไม่ได้
ที่จะปลานปลื้มกับความซ้ำของบวกกับความมุ่งมั่นอันแรงกล้า
และความหลงใหลคลั่งไคล้ต่อสเปราลิงซ์ที่ชุ่มช่อนอยู่ในตัวของ
คุณโมริคุโบะ นี่ไม่ใช่ปริมาณข้อมูลในระดับที่หาได้ในชั่วข้ามคืน
เขาคงสะสมรวบรวมมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว

เราจะยอมแพ้ไม่ได้ ผมเรียกแรงฮึดแล้วพลิกหน้าเอกสาร
อ่านต่อ ทว่า...

“คุณฮาตาโนะ แบ่งเอกสารมาให้ฉันนิดนึงมั๊ยคะ”

ผมเงยหน้าขึ้นทันทีเมื่อได้ยินเสียงของคุณชิมะ เล่นเอา
ตะลึงทีเดียว เพิ่งเริ่มอ่านไปได้ไม่ถึงยี่สิบนาที แต่คุณชิมะ
สอบถามเอกสารที่ได้รับมอบหมายทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว
รีบร้อนจนทำงานลวกไปหน่อยหรือเปล่า – ความเคลือบแคลง
อันหยาบคายนั้นคล้ายถูกกำจัดทิ้งไปเมื่อเห็นข้อความสรุปย่อ
สาระสำคัญที่เรียงเป็นแถวอยู่บนไวต์บอร์ด ซึ่งประกอบด้วย
หัวเรื่องใหญ่ที่มองปราดเดียวก็เข้าใจ ตามมาด้วยรายละเอียด
ปลีกย่อยสุดประณีตที่ถ่ายทอดออกมาอย่างแม่นยำตรงประเด็น

“...งานไว้มากเลยครับ ใช้เทคนิคอ่านเร็วได้ด้วยหรือครับ”

“เปล่าหรอกค่ะ ไม่ใช่แบบนั้นเลย พอฉันถนัดเรื่อง

พวกนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วนะค่ะ อย่างการตรวจสอบข้อมูลเชิงลึกหรืองานที่ต้องเสาะหาใจความสำคัญ ฉันมีทักษะในการมองแบบวิเคราะห์เจาะลึกนะค่ะ – พุดไปแล้วรู้สึกเหมือนอวดเก่งยังงี้ไม่รู้”

ผมโน้มรับข้อเสนอ ส่งเอกสารในมือให้คุณชิมะจำนวนหนึ่ง สุดท้ายแล้วคุณชิมะก็ยังรับเอกสารจากสมาชิกทั้งสี่ที่เหลืออีกคนละนิดคนละหน่อย จึงย่นเวลาทำงานที่กำหนดไว้หนึ่งชั่วโมงให้เหลือเพียงสี่สิบนาทีได้ ยิ่งกว่านั้นเธอยังจัดระเบียบข้อมูลที่กระจัดกระจายอยู่บนไวต์บอร์ดอีกเล็กน้อยราวกับลากเส้นสมมติให้ทุกคนเห็นขอบเขต แบ่งโปรเจกต์ที่สปีรอลิงซ์กำลังดำเนินการอยู่ออกเป็นสี่ประเภท ได้แก่ “ประเภทส่งเสริมการขาย” “ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่” “ประเภทการเก็บข้อมูล” และ “ประเภทโฆษณาแบนเนอร์ทั่วไป”

ทุกสิ่งลงตัวอย่างราบรื่นและรวดเร็วเกินคาดจนรู้สึกว่าจะยังพอมีประเด็นอะไรให้ออกไอดีเยเพิ่มเติมอยู่ ผมจึงลองกอดอกครุ่นคิด ทว่า...

“เราอาจจะแตกหัวข้อ ‘ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่’ ให้แยกย่อยออกมาได้อีกนะครับ” นั่นคือข้อเสนอซึ่งดีที่สุดเท่าที่ผมจะคิดออก

“จริงด้วยครับ ถ้าคิดในแง่ปริมาณ แบ่งหัวข้อนั้นให้ละเอียดขึ้นอีกนิดก็น่าจะดีครับ” คุณคุกะเห็นด้วยกับแนวทางของผม “ลองมองดูแล้ว ผมว่าเราน่าจะลดความสำคัญของ ‘ประเภทโฆษณาแบนเนอร์ทั่วไป’ ที่ไม่น่าจะกลายเป็นหัวข้อกริปติสคัลชันได้ แล้วไปเน้นการรวบรวมข้อมูลในหัวข้ออื่นๆ ให้มากขึ้นน่าจะดีกว่าครับ”

“นั่นสินะครับ” คุณโมริคุโบะรับช่วงต่อ “ผมจะหาข้อมูลของหัวข้ออื่นที่ยังไม่ค่อยเพียงพอมาเพิ่มครับ โดยเฉพาะประเภทส่งเสริมการขาย” ข้อมูลยังตื้นเกินไปอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันอาจช่วยตรง ‘ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่’ ได้เป็นพิเศษนะ” ดวงตาแสนสวยของคุณยาชิโระโตขึ้นกว่าเดิมขณะที่เธอพูดด้วยรอยยิ้ม “มีคนรู้จักหลายคนทำงานสายจัดอีเวนต์นะค่ะ น่าจะไปฟังจากเจ้าตัวโดยตรงได้ ฉันจะรีบติดต่อไปแล้วลองสอบถามว่าเคยมีโปรเจกต์ไหนที่ได้ร่วมมือกับโซเซียมมีเดียบ้างหรือเปล่า”

ทุกคนพยักหน้าแล้วลากปากกาลงบนสมุดบันทึกตารางงานของตัวเองอย่างชะมัดเข้มข้น บนไวต์บอร์ดมีข้อความเขียนเต็มลงไปมากมาย ข้อเสนอของใครคนหนึ่งจุดประกายไอเดียสุดล้ำของใครอีกคนขึ้นมา แนวทางใหม่ ๆ ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นเรื่อย ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ทันใดนั้นเวลาคืนห้องประชุมก็มาถึงโดยไม่ทันตั้งตัว จนแทบอยากถามว่าล้อเล่นกันหรือเปล่า

“เฮ้ยๆ แบบนี้ไม่ดีแล้วมั้ง”

ผมเงยหน้าขึ้นจากเอกสาร คุณฮาคามาตะกำลังไขว่แขนกอดแผ่นนอกหนาของตัวเอง ผมนึกว่าเขาพูดถึงเรื่องเวลาเพราะตามองนาฬิกาอยู่ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็บ่นหน้ามึนเหมือนแกล้งทำ

“...วันนี้ยังไม่ได้โชว์ฝีมืออะไรเลยเว้ยเรา”

สีหน้าของเขาดูเหมือนต้องการเสียงหัวเราะมากกว่าคำปลอบโยน ทุกคนจึงหัวเราะให้อย่างไม่ลังเล

จริงอยู่ที่ระดับความเจิดจรัสของคุณฮาคามาตะในวันแรกอาจค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับสมาชิกคนอื่น แต่ในวันนั้นรวมตัว

ครั้งที่สาม เขาก็พิสูจน์ความสามารถให้เห็นอย่างไว้ที่ติ

เหตุการณ์นั้นไม่ได้ใหญ่โตขนาดเรียกได้ว่าเป็นอุบาสรรค
ขัดขวางหรือการทะเลาะเบาะแว้ง เพียงแต่มีอยู่ช่วงหนึ่งที่
ความเห็นของสองฝ่ายไม่ตรงกันเล็กน้อย คุณโมริคุโบะคิดว่า
ควรวางแผนรับมือด้วยการจำกัดให้เหลือเพียงสองหัวข้อคือ
“ประเภทส่งเสริมการขาย” และ “ประเภทงานอีเวนต์ขนาดใหญ่”
ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าจะถูกกำหนดให้เป็นหัวข้ออภิปราย ส่วน
คุณยาชิโระคิดว่าควรพิจารณาให้ครอบคลุมถึงหัวข้ออื่นๆ
นอกเหนือจากนั้นด้วย อาจไม่ถึงกับเกิดการโวยวายถกเถียง
อย่างรุนแรง แต่เมื่อทั้งสองต่างโยนถ้อยคำบาดหูใส่กันไปเรื่อยๆ
โดยไม่มีฝ่ายใดยอมถอย ลงท้ายแห่งท้ายนะที่ไม่อาจบรรยาย
เป็นคำพูดก็เริ่มก่อตัว แม้คุณคุกะจะพยายามเตือนให้ใจเย็นลง
แต่วิวาทะของทั้งคู่ก็ยิ่งจะดุเดือดขึ้นเรื่อยๆ ผมได้แต่ปวดเหงื่อ
บนหน้าผาก ทันใดนั้นเอง

“ถ้ายังไม่ได้ข้อสรุป เห็นที่ต้องใช้กำลังแก้ปัญหาสินะ”

คุณฮาคามาดะซึ่งท่าทางเหมือนหัวเสีย ขยับคอตั้งกริ๊บ
แล้วยืนขึ้น เมื่อชายร่างใหญ่คนหนึ่งลุกพรวด เพียงแค่นั้น
ก็สว่างแรงกดดันมหาศาล แม้แต่ทั้งสองคนที่โต้เถียงกันมานาน
โดยไม่ลดราวาสอกก็เสียวกริบในพริบตา เขาอาจบังคับให้
รับผิดชอบทั้งสองฝ่าย หรือลงทัณฑ์ด้วยพละกำลังก็ได้ – แม้ฟังดู
เสียมารยาทต่อเจ้าตัว แต่คนที่รู้สึกถึงพลังอันตรายเช่นนั้นคง
ไม่ใช่แค่ผมคนเดียว

คุณฮาคามาดะเริ่มความหาอะไรบางอย่างในกระเป๋าของ
ตัวเองที่วางอยู่ตรงริมห้องประชุม สิ่งปรากฏไม่ใช่ธนบัตรเงิน

ติดหนามแหลม แต่เป็นวัตถุทรงกระบอกหน้าตาล้ายของขวัญ
ที่ม้วนด้วยห่อกระดาษน่ารัก ๆ เอาไว้ ส่วนจำนวนคือหนึ่ง...
สอง... – รวมทั้งหมดเป็นห้า

“อาจจะถูกละหุ่ไปสักนิด แต่กระผมขออนุญาตประกาศ
รางวัลฮาคามาตะ ณ บัดนี้”

“...รางวัลฮาคามาตะ”

คุณฮาคามาตะพยักหน้ารับคำผม แต่ไม่ยอมอธิบาย
รายละเอียดของรางวัลให้ชัดเจน

“อันดับแรกได้แก่คุณคุกะ” คุณฮาคามาตะหยิบวัตถุ
ปริศนาในห่อกระดาษที่ตัวเองนำมายื่นให้ตรงหน้าคุณคุกะแล้ว
พูดต่อ “เจ้าของรางวัลฮาคามาตะ ‘สาขาผู้นำดีเด่น’ ยินดีด้วย
ครับ นี่คือรางวัลที่มอบให้แก่บุคคลผู้แสดงความเป็นผู้นำได้
อย่างโดดเด่น และรวมทีมให้เป็นปึกแผ่นได้อย่างยอดเยี่ยม
ยินดีด้วยครับ”

คุณคุกะผงกศีรษะเล็กน้อยแล้วรับของรางวัลไป แม้ยัง
ไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์นัก

“ลำดับต่อไปคือคุณฮาตาโนะ เจ้าของรางวัลฮาคามาตะ
‘สาขาเสนาริการ’ ยินดีด้วยครับ นี่คือรางวัลที่มอบให้แก่บุคคล
ผู้คอยพิจารณาภาพรวมอยู่เสมอ และมองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง
ว่าแนวทางการทำงานของทีมควรเป็นไปในทิศทางใด ยินดีด้วย
ครับ”

ของรางวัลที่ได้รับเบากว่าที่ผมจินตนาการไว้หลายเท่า
จากนั้นคุณฮาคามาตะก็มอบรางวัลให้คนอื่นที่เหลือด้วยกริยา
ท่าทางสุดนอบน้อม “สาขาผู้เล่นทรงคุณค่า” เป็นของคุณชิมะ

“สาขารวบรวมข้อมูลยอดเยี่ยม” เป็นของคุณโมริคุโบะ “สาขามนุษยสัมพันธ์และสาขาระหว่างประเทศ” เป็นของคุณยาชิโระ

“ความจริงกระผมตั้งใจจะประกาศรางวัลหลังจบการประชุมวันนี้แหละครับ แต่ขอเลื่อนขึ้นมาให้เร็วสักหน่อย ส่วนของรางวัล กระผมซื้อมาจากห้างทาคาชิมายะที่นินฮงบาชิ โดยเลือกให้เข้ากับบุคลิกของแต่ละท่าน เพียงแต่...อาจไม่ใช่ของมีราคาอะไรนัก ยังไงก็ลองแกะดูแล้วกันครับ”

ยังไม่มีใครเข้าใจความหมายของรางวัลฮาคามาตะเท่าไร แต่เมื่อแกะห่อกระดาษแล้วพบว่าข้างในคืออุโมโบ³ ทุกคนก็ส่งเสียงหัวเราะแหย่ๆ เหมือนไม่อยากจะเชื่อ เขาหลงลึกในรายละเอียดถึงขนาดเตรียมรสชาติที่ต่างกันให้แต่ละคนด้วย ห้องประชุมคลายความกดดันลงกว่าเดิม รู้ตัวอีกที บรรยาการตึงเครียดเมื่อครู่ก็หายวับไป

“อะไรกันครับเนี่ย” ผมถามพลางหัวเราะ

“กะจะเอามาทินกับทุกคนเฉยๆ ณะครับ แต่เกิดคึกนิกสนุกขึ้นมา”

“แล้วห่อกระดาษนี่ล่ะครับ”

“ก็ตามนั้นแหละครับ หยอกเล่นซ้ำๆ ไง”

ผมหัวเราะหนักกว่าเดิม คุณฮาคามาตะยิ้มร่าแล้วปรับอารมณ์ให้จริงจังขึ้นเล็กน้อย

“พูดจากใจจริงนะ ฉันเห็นด้วยกับคุณโมริคุโบะ - ไม่ได้เห็นด้วยกับโมริคุโบะในจุดที่อยากจำกัดหัวข้อให้แคบลงในการ

³ ขนมข้าวโพดอบกรอบยี่ห้อหนึ่งของญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงมาอย่างยาวนาน

วางแผนรับมือ แต่ก็คิดว่าไม่ควรละเลยหัวข้ออื่นๆ อย่างที่ยาชิโระบอกเหมือนกัน จินเอาแบบนี้ไปเลยดีมัย คิดแผนรับมือเตรียมไว้ให้ครอบคลุมสำหรับทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเจอกับหัวข้ออภิปรายแบบไหนก็ตาม – นั่นคือความเห็นของฉันทนะ ทุกคนว่าไง”

โอเดียของเขาโผล่มาถูกที่ถูกลงเวลา ทุกคนจึงพยักหน้าเห็นด้วยจากใจจริง

“ฉันว่าเป็นทางออกตรงกลางที่ ‘แฟร์’ ดีเหมือนกัน”

พวกเราถือโอกาสพร้อมใจกันเลิกใช้คำสุภาพเมื่อคุณคุงะ – ไม่สิ เมื่อคุงะคุงแสดงตัวอย่างให้เห็น บางทีคนที่เข้าใจบรรยากาศโดยรวมในหมู่พวกเรามากที่สุดอาจเป็นฮาคามาดะคุงก็ได้ ผมคิดเรื่องทำนองนั้นพลางเฝ้าตรอยกับบรรดาติของอุโมโเบที่ไม่ได้กินมานาน

ช่วงพัก ผมเดินไปเข้าห้องน้ำแล้วยืนหน้าโถปัสสาวะโมริคุโบะคุงที่เดินเข้ามาไล่เลี่ยกันหยุดยืนตรงตำแหน่งข้างผม เขหันหน้าเข้ากำแพงแล้วเปรยขึ้น

“โชคดีที่เมื่อก็ได้ฮาคามาดะช่วยไว้”

ผมหันขวับไปด้านข้างโดยไม่รู้ตัว โมริคุโบะคุงเป็นพวกพูดน้อย ไม่แสดงสีหน้าอารมณ์ให้เห็นนัก ผมมองว่าเขาไม่ได้ไร้อัธยาศัย อาจแค่เป็นคนเอาจริงเอาจังเท่านั้น แต่ไม่คิดว่าจะเป็นพวกเอ่ยชมคนอื่นเท่าไร ผมจึงเปลออมยิ้มบางๆ

“น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่าไง”

“กรูปีดิสคัสชั่น” โมริคุโบะคุงพูดขณะยังจ้องไปที่ผนังแววตาล้ำลอยมองไกลออกไปสู่ที่ใดสักแห่ง “ก่อนหน้านี้ฉันเคยผ่านมาแล้วหลายครั้ง เจอพวกตัวทำลายล้างบ่อยเลยละ”

“ตัวทำลายล้าง...”

“พวกไม่ได้ความที่เอาแต่อ่านคู่มือแล้วออกคำสั่งพิลึกๆ ทั้งที่ไม่มีความสามารถ ทำเป็นปั้นคำพูดคำจาว่า ‘ขอสรุปคร่าวๆ แบบนี้นะครับ’ ทั้งที่ไม่มีสาระสำคัญอะไรเลย แถมยังชอบทวนความเห็นของผู้สมัครคนอื่นแบบละเอียดทุกกระเบียดนิ้ว แล้วพลาญเวลาไปเรื่อย ๆ แค่นั่งอยู่ในวงก็ทำลายบรรยากาศจนพังพินาศ ลากทุกคนลงเหวให้สออตกกันหมด นั่นละตัวทำลายล้าง”

“โห...ไม่รู้มาก่อนเลยแฮะ แต่บางทีก็คงมีอะไรแบบนี้บ้างแหละนะ”

“ฉันเพิ่งเคยเจอกลุ่มที่เพียบพร้อมขนาดนี้ เป็นครั้งแรกเลยที่รู้สึกว่าคุณอื่นน่ารำคาญ”

นั่นอาจเป็นคำชมขั้นสูงสุดตามแบบฉบับของโมริคุโบะคังก็ได้ เขาไม่ใช่คำพูดอื่นใดที่เข้าใจง่ายกว่านั้น ก่อนสะเด็ดหยดน้ำตรงนั้นด้วยท่วงท่าสง่างามจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ฉันไม่ชอบความจ้อกแจ้กจุกุ่นวายนะ ก่อนหน้านี้อคงดูไม่น่าคบหาเท่าไร โทษทีนะ ฉันนะ ถึงตายก็อยากเข้าสปีรอลิงซ์ให้ได้ เรื่องออฟเฟอร์-เอาให้ได้กันทุกคนนี่แหละ”

โมริคุโบะคังเดินออกไปจากห้องน้ำด้วยมดเห่ขนาดที่ทำให้เพลอี่ยม ผมจ้องมองแผ่นหลังนั้นแล้วลื้มผัสได้อย่างแท้จริงอีกครั้งว่าทั้งผมและเขาต่างรู้สึกเหมือนกัน อยากเข้าสปีรอลิงซ์พร้อมกับทุกคน ไม่สิ ณ จุดนี้ผมค่อนข้างมั่นใจด้วยซ้ำว่าพวกเราทำได้

ไม่ว่าจะเจอภารกิจแบบไหน ต่อให้เผชิญกับสถานการณ์

ที่ผิดจากปกติวิสัยเล็กน้อยก็ไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ตอนนั้นพวกเรากำลังก่อร่างสร้างสุดยอดทีม ผมค่อนข้างมั่นใจ ไม่มั่นใจเต็มร้อยว่าพวกเราต้องได้ออฟเฟอร์กันทุกคน

วันอังคารที่ 12 เมษายน คือการนัดประชุมครั้งที่สี่

คุนยาชิโรต้องไปสัมภาษณ์คนรู้จักในแวดวงบริษัท จัดอีเวนต์ตามที่คุยกันไว้ ส่วนโมริคุโบะคงต้องเข้ากะทำงานพิเศษที่เลี้ยงไม่ได้ ทั้งสองจึงขอเว้นการนัดพบในวันนี้ พวกเราจึงประชุมกันสี่คน เมื่อหาข้อสรุปคร่าวๆ ในประเด็นที่ควรตัดสินใจได้เรียบร้อยแล้ว ฮาคามาตะคงและคุงะคุงก็ขอตัวกลับไปตามลำดับ รู้ตัวอีกทีในห้องประชุมก็เหลือเพียงผมกับคุนชิมะสองคน ไหนๆ แล้วเวลาใช้ห้องก็ยิ่งเหลืออยู่ ผมจึงคิดว่าควรเขียนใบสมัครสำหรับส่งไปที่บริษัทอื่นให้เรียบร้อยแล้วเสียตอนนี้อย่างไรดี แล้วลองมีข้อดีปากกาลงบนกระดาษ อาจดูคล้ายกำลัง “ตีวงหนังสือต่อหลังเลิกเรียน” แต่ผมรู้สึกเหมือน “ทำงานล่วงเวลา” มากกว่า

จากนั้นผมสอบถามอย่างถี่ถ้วนไม่ให้มีคำผิด เมื่อเงยหน้าก็เห็นว่าคุนชิมะกำลังพุดคุยกับโต๊ะ ระบายลมหายใจยามหลับออกมาเบาๆ เธอคงกำลังอยู่กับงานจนหมดเรี่ยวแรง ขวดชามะลินอนอยู่เหมือนถูกเธอดันจนล้ม ผมสังเกตเห็นแผ่นพับของสปิริตลิ้งซ์ที่แนะนำข้อมูลเกี่ยวกับการรับสมัครนักศึกษาจบใหม่วางอยู่ข้างๆ “เหนือกว่า ‘เติบโต’ คือ ‘ก้าวข้ามขีดจำกัด’ บนสนามที่สปิริตลิ้งซ์เป็นเจ้าภาพ” ผมอ่านเนื้อหาในนั้นอย่างละเอียดทุกซอกมุมจนท่องได้เป็นฉากๆ แล้ว คุนชิมะก็คงอ่านทวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนถึงเมื่อครูเช่นกัน

เพราะอะไรกันนะ จู่ๆ บางสิ่งที่ร้อนระอุก็ปะทุขึ้นกลางใจ ดวงตาทำท่าจะรีนชุ่มขึ้นมาโดยที่ผมเองก็ไม่อาจจับต้นชนปลายได้ อารมณ์อ่อนไหวและแปรปรวนเสียจนชวนหัวร่อ ได้แต่สูด รอยยิ้มเหยียดหยันตัวเองแทนความปลาบปลื้ม ผมเก็บผ้าคลุม ไหล่ของคุณชิมะที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา เวลาล่วงเลยมาถึงหนึ่งทุ่ม แล้ว มองผ่านหน้าต่างห้องประชุมที่อยู่บนชั้นสามออกไปเห็น จันทรครึ่งดวงส่องแสงสุกสกาวอยู่บนฟ้า ห้องนี้ใช้งานได้ถึง สองทุ่ม ผมว่าจะปล่อยให้เธอนอนต่อไปจนถึงเวลานั้น จึง สะบัดฝุ่นออกจากผ้าเล็กน้อยแล้วค่อยๆ วางลงบนไหล่ของเธอ

ผมคิดว่าวางลงไปอย่างระมัดระวังพอควร จึงไม่ได้คำนึง ว่าเธออาจจะลืมหัดขึ้นขึ้นมา ผมตกอกตกใจเกินเหตุ ถอยกรูด ไปถึงริมผนัง

“ขอโทษที แค่ว่าคลุมผ้าให้นะ”

คุณชิมะเงยหน้าขึ้นครึ่งหนึ่งแล้วพุบลงไปทันทีเหมือน ไม่อยากให้เห็นใบหน้าตอนเพิ่งตื่น จากนั้นพูดด้วยน้ำเสียงจ้วเจีย

“...นึกว่าพี่ชายซะอีก” คำนั้นชวนให้นึกถึงครอบครัว เล็กน้อย

“ฮ่าๆ...” ผมโล่งใจที่ไม่ได้ถูกมองว่าเป็นพวกฉวยโอกาส ล่วงเกิน “โทษทีๆ”

“ไม่เป็นไรเลย ฉันต่างหากที่ต้องเกรงใจ...ตอนนี้ก็โง่ แล้วนะ”

“หนึ่งทุ่ม...ยี่สิบนะ”

“หว่า...นอนไปซะนานเลย”

คุณชิมะเงยศีรษะขึ้นอีกครั้ง มองสิ่งที่อยู่บนโต๊ะเพื่อ

ตรวจสอบความคืบหน้าของตัวเอง เธอคงกำลังเขียนพกวประวัติ ส่วนตัวและใบสมัครสำหรับส่งไปยังบริษัทอื่น เธอหยิบกระดาษสองสามแผ่นขึ้นมาแล้วพลิกดูด้านหลัง จากนั้นหยิบแผ่นอื่นขึ้นมาดูอีก สุดท้ายก็รวมทั้งหมดไว้ด้วยกันแล้ววางไว้ที่ริมโต๊ะ

“ใบสมัครของบริษัทอื่นหรือ”

“...อ้อ ว่าจะกรอกตรงช่องแนะนำจุดแข็งของตัวเองให้เรียบร้อยนะ”

“ต้องเป็น ‘ดิฉันมั่นใจในทักษะการมองแบบวิเคราะห์เจาะลึก’ แน่ๆเลย”

“แอบแซวไซม์ย่นเีย” คุณชิมะยิ้มขึ้นๆ “ฉันถนัดเรื่องวิเคราะห์คุณสมบัติของตัวเองก็เลยคิดว่าไม่ยากเท่าไร รู้ตัวดีว่าทำอะไรตอนไหน และทำอะไรไม่ได้ตอนไหน แต่พอถึงคราวต้องเขียนจริงๆ ก็ลังเลขึ้นมา”

คุณชิมะบิดขี้เกียจสุดตัวคล้ายพยายามสลัดความง่วงที่ยังหลงเหลืออยู่เล็กน้อย จากนั้นเบนสายตาออกไปนอกหน้าต่าง

“ดวงจันทร์สวยจังเลย”

นั่นอาจเป็นประโยคความนัยแฝงคำสารภาพรักที่หยิบยืมมาจากบทประพันธ์ของนักตีสี่เมะ โซเซกิ⁴ ก็ได้ ทว่าलगสังหรณ์ชาวระริกระรี่เช่นนั้นไม่ปรากฏให้เห็นแม้แต่วินาทีเดียว เพราะในความเป็นจริง ดวงจันทร์สวยตามที่เธอบอกทุกประการ

“เป็นสีเหลืองที่สวยงามเลยนะ” ผมจ้องมองไปนอก

⁴ Natsume Soseki (ค.ศ. 1867 - 1916) นักเขียนนวนิยายชื่อดังของญี่ปุ่น เป็นผู้ริเริ่มความคิดในการใช้คำว่า “พระจันทร์สวย” แทนการบอกรักตรงๆ

หน้าต่างพลางเอ่ยตอบ “เหลือองอร่ามเลยแฮะ”

“ไม่รู้ทำไมฉันถึงชอบดวงจันทร์มาแต่ไหนแต่ไรแล้วละ”

“อืม...เหมือนมีบางอย่างที่น่าหลงใหลจริงๆ นะ”

“แถมยังเผยให้เห็นแค่ด้านหน้าอย่างเดียวด้วย”

“ยังไงเธอ”

“ดวงจันทร์ - เขาว่ามองจากโลกยังงี้ก็ไม่เห็นด้านหลังนะ พอได้ยินเรื่องนั้นก็พลอยคิดนั้นคิดนี้ไปเรื่อยเลย อยากรู้จริงๆ ว่าด้านหลังของดวงจันทร์จะเป็นยังไง”

“อยากรู้เลยแฮะ หน้าตาจะเป็นยังไงนะ”

“นั่นสิ หน้าตาจะเป็นยังไงนะ ถ้าไม่ลองไปอาศัยอยู่ที่ดวงจันทร์ก็คงไม่รู้”

คุณชิมะพูดเช่นนั้นแล้วรอยยิ้มก็จางลงที่ละนิด ทีละนิด ราวกับปุ๋ยหิมะที่ค่อยๆ ละลายหายไป ใบหน้าของเธอเรืองแสงจันทร์รำไรที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา

คุณชิมะจ้องมองดวงจันทร์ต่อไปอย่างไร้รู้ลืม เสียง สีหน้า คล้ายโหยหาบ้านเกิดสุดหัวใจเฉกเช่นเจ้าหญิงคางุยะ⁵ คิดถึงดินแดนที่ลาจากมา บ้านเกิดของคุณคือดวงจันทร์หรือครับ ผมนี่ก็อยากเล่นมุกตลกที่หากคิดให้สุ่มรอบคอบสักหน่อยก็จะรู้ว่าไม่เข้าท่าไร ทันใดนั้นคุณชิมะก็น้ำตาไหลออกมาจับปล้นและดำดิ่งอยู่กับน้ำตาไปทั้งแบบนั้น

“ขอโทษนะ คือว่า...เปล่าหรอก ไม่ใช่แบบนั้น จริงๆ นะ

⁵ หนึ่งสาวในนิทานปรัมปราของญี่ปุ่นเรื่อง “เจ้าหญิงกระบอกไม้ไผ่” ซึ่งเป็นเจ้าหญิงที่มาจากดวงจันทร์

“ไม่ใช่เพราะฮาตานะคุงเลย แค่อู๋ๆ มันก็ลึบสนขึ้นมา”

ผมยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ขณะที่เธอกำลังเอามือปิดหน้า ได้แต่
นั่งเฝ้ามองร่างลั่นเทาของเธอ

แน่นอน ผมไม่รู้เหตุผลของน้ำตานั่นเลย คงเป็นเรื่อง
โกหกหากจะบอกว่าผมไม่หวั่นไหวกับเหตุการณ์กะทันหันนี้
แม้แต่คนเดียว แต่ก็ไม่ได้แตกตื่นลนลานเกินเหตุ อาจเป็น
เพราะบางครั้งผมเองก็ตกอยู่ในสภาวะจิตใจที่อยากร้องไห้ออกมา
เช่นเดียวกัน

การทำงานเริ่มต้นขึ้นเมื่อเข้าสู่ครึ่งหลังของการเรียน
มหาวิทยาลัยปีสาม เป็นธรรมดาที่ทุกคนต้องมึนงานทำ ดังนั้น
จึงต้องพยายามเต็มที่ ทว่าแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องนั้นคลุมเครือ
เลื่อนลอยจนถึงขั้นน่าเศร้า ทำสิ่งใดแล้วออฟเฟอร์จะอยู่ในมือ
ทำสิ่งใดแล้วออฟเฟอร์จะหลุดมือไป ผมไม่รู้สักอย่างเดียว

แต่อย่างไรก็ไม่อาจปฏิเสธได้เต็มปากว่า บางครั้งความ
คลุมเครือเลื่อนลอยเหล่านั้นก็ช่วยชีวิตไว้เช่นกัน ตั้งแต่วัย
ไร้เดียงสา ผมไม่มีสิ่งใดโดดเด่นเหนือคนรอบข้าง ทั้งการเรียน
และกีฬาล้วนอยู่ในระดับสามัญ เป็นพวกใช้ชีวิตสบายๆ
ไม่ยึดติด พอจะเรียกได้ว่าเป็นเด็กดีมีไหวพริบ – เป็นครั้งแรก
ที่ความเห็นเหล่านั้นของคนรอบข้างถูกนำมาใช้เป็นเกณฑ์
ตัดสินคะแนนผม ผู้ไม่เคยมีข้อมูลชวนฮือฮาในสมุดรายงาน
ผลการเรียนแม้แต่อย่างเดียว การงานคือการกิจสุดหิน แต่
ผมน่าจะไม่ถึงกับระจอกงอแงง่าย เท่าที่ฟังจากเพื่อนในคณะ
เพื่อนทำงานพิเศษที่ร้านสะดวกซื้อ และสมาชิกชมรมเดินเล่น
สถานการณ์ของผมดูคล้ายจะไปได้สวยกว่าคนอื่นเล็กน้อย

แต่เอาเข้าจริงก็ไม่มี การตอบสนองอื่นใดที่มากไปกว่า “ดูคล้ายจะไปได้สวย” ไม่ต่างจากการใช้ปืนล่องหนร้ายถึงใส่ศัตรูล่องหนไปเรื่อยๆ แล้วคะแนนที่ดีเกินคาดก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า แม้รู้สึกยินดี แต่ไม่ได้สร้างความเชื่อมั่นหรือมูลความจริงที่จับต้องได้ให้เห็น สิ่งที่สลักลึกในใจเสมอมาจึงไม่ใช่ความยินดีปราศจากชัยชนะ ซึ่งบ่อยครั้งก็ไม่เคยเผยให้รู้ว่าเหตุใดถึงชนะ แต่คือความเจ็บปวดจากความพ่ายแพ้ที่ยื่นมาจ่อคอหอยอย่างไม่ปราณี

การหางานคือสมรภูมิที่ไม่มีผู้ใดบรรยายครั้งชนะ ร้อยครั้ง แม้ผมจะผ่านเข้าสู่การคัดเลือกรอบสุดท้ายของสปีรอลิงซ์ แต่ขณะเดียวกันก็ได้รับข้อความแจ้งผลล้มเหลวที่ไม่ผ่านจากอีกหลายบริษัท บางทีคุณชิมะก็คงไม่ต่างกัน

ระหว่างที่พวกเราทั้งหกคนกำลังพูดคุยกันอยู่ในห้องประชุมแห่งนี้ ความเชื่อมั่นอันไร้มูลเหตุจะคอยปกป้องหัวใจไว้อย่างอ่อนโยนราวกับเยื่อหุ้มเซลล์ แต่เมื่อใดที่ได้รับข้อความแจ้งว่าไม่ผ่านการคัดเลือก – หรือที่เรียกกันว่า “อีเมลอวยพรให้ได้นานอื่น” ก็ความรู้สึกราวกับถูกปฏิเสธความเป็นมนุษย์ในทุกมิติ

ความเชื่อมั่นอันไร้มูลเหตุ ความอ่อนใจอันไร้มูลเหตุ และความวิตกกังวลอันไร้มูลเหตุ

ท่ามกลางสภาวะจิตใจเลื่อนลอยที่ไม่มีมูลเหตุใดให้ยึดเกาะ พวกเรากำลังเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ครั้งสำคัญที่อาจมีอิทธิพลต่อชีวิตจากนี้ไปอีกหลายสิบปี ไม่มีทางจะสุขุมเยือกเย็นได้หรอก “มีเรื่องให้กังวลเยอะเลยนะ”

เธอไม่ตอบผม แต่ผงกศีรษะหลายครั้งทั้งที่ยังก้มหน้า หากเพียงผมโอบไหล่ให้น้อยอย่างอ่อนโยนให้เธออุ่นใจได้ละก็...

เมื่อตระหนักได้นั่นไม่ใช่เพียงความคิดชั่ววูบจากเจตนาแอบแฝง
 ยามเห็นหญิงสาวจิตใจอ่อนแออยู่ตรงหน้า ผมก็รู้ตัวว่าหลงเสน่ห์
 เธอจนถลาลึกไปเสียแล้ว

ผมรู้ว่าเธอคือบุคลกรชั้นเลิศเช่นเดียวกับสมาชิกกลุ่ม
 คนอื่น ทั้งยังชื่นชมในความพยายามของเธอ กระทั่งถือวิสาสะ
 ไปเข้าอกเข้าใจความขมขื่นที่เธอน่าจะกำลังแบกรับเอาไว้ ในใจ
 เต็มเปี่ยมด้วยความเคารพยกย่องต่อทุกด้านทุกมุม แต่ไม่ใช่
 แค่นั้น ความรู้สึกของผมที่มีต่อคุณชิมะยังเกินเลยไปกว่า
 ความรู้สึกต่อสมาชิกอีกสี่คนที่เหลือ

ผมขออนุญาตหญิงสาวโบหน้าเปื้อนน้ำตาเพื่อเดินไปที่ตู้
 ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติด้านนอก ลังเลในแวบแรกว่าจะซื้ออะไรดี
 แต่เมื่อเห็นชามะลิก็ไม่จำเป็นต้องลังเลอีกต่อไป เธอดื่มมันบ่อย
 ขนาดนั้น ย่อมเป็นของโปรดแน่นอน ผมซื้อกาแฟร้อนแบบ
 กระป๋องให้ตัวเองด้วย เมื่อเปิดประตูห้องประชุมเข้าไปก็เห็นเธอ
 เฝ้ายิ้มเข้มแข็งแม้ดวงตายังบวมแดง

“เมื่อก็ขอโทษทีนะ ช่วยเก็บเป็นความลับให้หน่อย...”

ผมตอบตกลงแล้วส่งชามะลิให้

เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ไร่ไปเที่ยวกันสองคนได้ไหม -
 ผมคิดว่าประโยคจีบสาวทำนองนั้นคงพุ่งพรวดออกไปแล้วหากเธอ
 เป็นเพื่อนร่วมชมรม บอกไม่ถูกว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้าย เมื่อ
 ฤดูการหางานเริ่มต้นขึ้นอย่างเต็มตัวช่วงเดือนตุลาคมปีที่แล้ว
 ผมยุติความสัมพันธ์กับแฟนที่คบกันมาหนึ่งปีสามเดือน (ไม่ลิ
 ต้องบอกว่าถูกยุติมากกว่า) การเข้าหาคุณชิมะไม่ใช่พฤติกรรม
 ไม่ซื่อสัตย์แต่อย่างใด ทว่าสาเหตุที่ไม่ทำแบบนั้นคงเป็นเพราะ

**หนึ่งในหกคนนี้กำลังดิ้นหน้าชื่อโกหกอย่างแน่นอน
แล้วคุณล่ะ จับได้ไหมว่าใครเป็นคนทำ...**

ท่ามกลางสมรภูมิการหางานอันดุเดือดของนักศึกษาจบใหม่
บริษัท “สปิราลวิธ” ยักษ์ใหญ่แห่งวงการไอที
เปิดรับสมัครงานเป็นนักศึกษาจบใหม่เป็นครั้งแรก
ทำให้คุณหมึกมีการแข่งขันเพื่อจะได้รับ “ออฟเฟอร์” ยี่ร้อนแรงและดุเดือด
หกคนสุดท้ายที่ผ่านเข้ารอบต้องร่วมอภิปรายกลุ่มด้วยกัน
เพื่อหาผู้ที่เหมาะสม “เพียงหนึ่งเดียว” เท่านั้น
และแล้วในวันนั้นซองปริศนาจากผู้สนับสนุนก็ถึงมือของทุกคน
ภายในซองนั้นบรรจุ “ความจริง” อันน่าสะอิดสะเอียนของทุกคนเอาไว้
ใครกันคือผู้ที่ดิ้นหน้าชื่อลอบแฉทุกคน...
ใครกันคือผู้ที่ตัดโอกาสการมีชีวิตรอด...
ใครกันคือผู้ที่ “โกหก” เพื่อร่วมอุดมการณ์...

**ผลงานที่ได้รับรางวัลมากมาย และติดอันดับขายดีต่อเนื่องหลายสัปดาห์
คลื่นลูกใหม่แห่งวงการนิยายสืบสวนสอบสวนที่ผู้อ่านญี่ปุ่นการันตีว่า
ฉลาด คาดเดาไม่ได้ และถูกหลอกให้เชื่อ “คำโกหก” เข้าเต็ม ๆ**

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6649-5

9 786161 866495

Illustration: Nawapat A.